

מסכת טבול יום

פרק ד

א. אכל מעשר שהכיר במשקה, ונגע בו טבילה يوم או ימים מסיבות, מפרישין מהנו תרומה מעשר בטהרה, מפני שהוא שלישי, והשלישי טהור לחייב:

ב. האשה שהיא טבולת يوم, לשא את העפה, וקוצה לה חלה ומפרשתה, ומתקתה בכפייה מצרפת או בנהותא, ומקפת וקורא לה שם, מפני שהיא שלישי, והשלישי טהור לחייב:

ג. ערבה שהיא טבולת يوم, לשין בה את העפה וקוץין ממנה חלה, ומקפת וקורין לה שם, מפני שהיא שלישי, והשלישי טהור לחייב:

ד. לגין שהוא טביל يوم, ומלאו מן החבית מעשר טבל, אם אמר, הרי זו תרומה מעשר משתקשה, הרי זו תרומה מעשר. אם אמר, הרי זה ערב, לא אמר כלום. נשברה החבית, הlagen בטבלו. נשבך הlagen, החבית בטבלו:

ה. בראשונה היה אומרים, מחלין על פרות עם הארץ. חזרו לומר, אף על מעותיו. בראשונה היה אומרים, היוצא בקורס ואמר, כתבי GIT לאשתי, הרי אלו יכתבו ויתנו. חזרו לומר, אף המפרש והיוצא בשירות. רבינו שמעון שזורי אומר, אף המסקן:

ו. הבודמין האשקלונים שנשברו ואנקלישליהם קימת, הרי אלו טמאין. המעבר והמעבר והמוגב וכן מסirk של ראש שנטלה אחת משיניה ועשאו של מתקות, הרי אלו טמאין. ועל כן אמר רבינו יהושע, דבר חדש חדש הסופרים ואין לי מה לבקש:

ז. התוירם את הבור ואמר, הרי זו תרומה על מנת שפערת שלום, שלום מן השבר וממן השפיקה, אבל לא מן הטמאה. רבינו שמעון אומר, אף מן הטמאה. נשברה, אינה מדעתה. עד היכן תשבר ולא תדע. כדי שתתגלו ותגיע לבור. רבינו יוסף אומר, אף מי שהיה בו דעת להתנות ולא התחנה, נשברה, אינה מדעתה, מפני שהוא תנאי בית דין: